

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**XIVe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 225.959 van 27 december 2013  
in de zaak A. 207.981/XIV-34.806**

In zake :           1. XXX  
                      2. XXX  
                      bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                      advocaat Kathleen Dassen  
                      kantoor houdend te 2070 burcht  
                      Pastoor Coplaan 241  
                      bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN  
DE STAATLOZEN

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1.                   Het cassatieberoep, ingesteld op 15 februari 2013, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 95.093 van 15 januari 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2.                   Bij beschikking nr. 9494 van 26 februari 2013 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 oktober 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dominique Van Eenoo, die loco advocaat Kathleen Dassen verschijnt voor de verzoekers, en attaché Cedric Misseghers, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3. De verzoekers komen op 10 december 2009 België binnen en verklaren zich op 11 december 2009 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 21 september 2012 telkens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 22 oktober 2012 tekenen de verzoekers tegen die weigeringsbeslissingen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 15 januari 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekers. Dit is het bestreden arrest.

#### *IV. Onderzoek van de middelen*

##### *Enig middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

4. De verzoekers werpen in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 39/65 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenwet) van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950, (EVRM) en van het recht van verdediging.

De verzoekers citeren het middel dat zij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben opgeworpen, zij wijzen erop dat zij met een ter post aangetekende brief van hun raadsman van 3 december 2012 hebben gevraagd om te worden gehoord en een origineel document met de daar bijhorende enveloppe aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben overgemaakt en zij citeren vervolgens de motivering van het bestreden arrest.

Hierna voeren de verzoekers aan dat in het bestreden arrest niet wordt gemotiveerd of de aanvankelijk bestreden beslissing een schending inhield van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen 39/65 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM, terwijl de rechter om aan de jurisdictionele motiveringsplicht te voldoen expliciet of impliciet moet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk verweer en elk middel van de partijen.

De verzoekers vragen zich af of een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel zinvol is vermits op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met hun middelen en argumenten. Op die wijze hebben zij in feite geen recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals voorzien in artikel 13 van het EVRM.

Volgens de verzoekers heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening gehouden met de originele documenten die met een ter post aangetekende

brief van 3 december 2012 werden opgestuurd en wordt in het bestreden arrest ten onrechte gesteld dat het arrestatiebevel geen enkele bewijswaarde heeft aangezien het een kopie betreft.

Uit de motivering van het bestreden arrest blijkt eigenlijk dat de verzoekers geen enkele kans meer maken, ongeacht welk middel zij zouden opwerpen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in feite dat het asielrelaas al op voorhand ongeloofwaardig is en dat verzoekers dit niet meer kunnen herstellen. Hierdoor beschikken de verzoekers niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Overigens betekent een ongeloofwaardig asielrelaas niet dat men niet voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking kan komen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen laat in feite na te motiveren over de mogelijkheid voor de verzoekers om in aanmerking voor subsidiaire bescherming te komen.

Een nuttige verdediging houdt in dat men kan antwoorden op de juridische argumenten van de tegenpartij of van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als antwoord op de aangevoerde middelen. De wetgever heeft dit door de invoering van een schriftelijke procedure zeer moeilijk, zo niet onmogelijk, gemaakt. De verzoekers achten de mogelijkheid om ter terechtzitting te antwoorden op de argumenten van de verwerende partij geen voldoende compensatie. Op de terechtzittingen beperken de partijen zich tot “het voordragen van hun opmerkingen” en het is niet mogelijk om lange toelichtingen te doen die nodig zijn bij uiteenzettingen van juridische en technische argumenten die complex kunnen blijken. De verzoekers besluiten dat het belangrijk is schriftelijk te kunnen antwoorden.

5. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel. Zij voegen toe dat de versnelde procedure op onevenredige wijze afbreuk doet aan hun recht om te genieten van de jurisdictionele waarborgen die het hen mogelijk maken hun grieven in het kader van een daadwerkelijk rechtsmiddel door een rechter te laten onderzoeken.

De verzoekers betwisten dat zij op de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel naar hun verzoekschrift hebben verwezen. Zij hebben enkel mondeling opmerkingen kunnen maken, maar daarvan hebben zij geen enkel bewijs.

## *Beoordeling*

6.1. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

De verzoekers roepen te dezen in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op hun middelen en niet op een bepaald stuk zou hebben geantwoord.

In hun verzoekschrift tot beroep lieten de verzoekers gelden dat de aanvankelijk bestreden beslissingen in strijd met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet waren, onzorgvuldig tot stand waren gekomen, kennelijk onredelijk waren en niet afdoende waren gemotiveerd.

Uit de motivering van het bestreden arrest blijkt dat de argumentatie van de verzoekers om de volgende redenen wordt verworpen:

- Inzake de voorgehouden problemen van eerste verzoeker met de politie wordt in het bestreden arrest overwogen dat van een asielzoeker kan worden verwacht “dat hij of zij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn of haar persoonlijke problemen”. Actuele informatie wordt immers “van primordiaal belang” geacht om de door de verzoekers geschetste vrees in te schatten. Het feit dat zij nalaten dit te doen wijst volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op “een gebrek aan interesse bij verzoekers en ondermijnt de geloofwaardigheid van hun beweerde vrees voor vervolging”.

- Wat hun voorgehouden problemen met de Limbuwan betreft, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de verzoekers geen informatie bijbrengen “waaruit blijkt dat er voor hen geen binnenlands beschermingsalternatief voorhanden is” doch dat zij

zich in het verzoekschrift tot beroep beperken “louter tot blote beweringen en het uiten van kritiek op de in het administratief dossier vervatte informatie”.

- Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaan de vaststellingen betreffende enerzijds de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas en anderzijds het voorhanden zijn van een binnenlands beschermingsalternatief “om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden”.

De verzoekers gaan in het huidige middel volledig voorbij aan de voormelde redengeving. Zij stellen slechts op algemene wijze dat niet op hun middelen is geantwoord, doch zij laten niet gelden dat geen rekening is gehouden met bepaalde concrete argumenten en zij lichten evenmin toe op welke concrete argumenten niet zou zijn ingegaan. Op die wijze maken de verzoekers geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht aannemelijk. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.2. De verzoekers hebben bij de brief van hun raadsman van 3 december 2012 inderdaad een stuk gevoegd, zijnde een op 14 juli 2009 gedateerd arrestatiebevel.

In het bestreden arrest wordt hieraan in de eerste plaats iedere bewijswaarde ontegenwoordigd omdat dit stuk geen afbreuk vermag te doen aan de eerder in het arrest gedane vaststellingen, “inzonderheid de vaststelling dat verzoeker niet is geïnformeerd over eventuele stappen die de Nepalese autoriteiten al dan niet tegen hen ondernomen hebben na het uitvaardigen van een arrestatiebevel”. Uit deze redengeving blijkt duidelijk waarom het kwetsieve arrestatiebevel niet als bewijs wordt aangenomen.

In de tweede plaats wordt in het bestreden arrest “daarenboven” overwogen dat “het document slechts een fotokopie (betreft) waaraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aangezien fotokopieën gemakkelijk gemanipuleerd kunnen worden door het nodige knip- en plakwerk”. Door het gebruik van het woord “daarenboven” en in het licht van de eerste vaststelling hierboven, betreft het duidelijk een overtoollig motief dat de strekking van het bestreden arrest niet heeft beïnvloed en waarvan de eventuele onwettigheid daarom niet tot cassatie kan leiden. Hoe dan ook vormt een eventuele inhoudelijk verkeerde motivering geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste. De verzoekers kunnen daarom niet dienstig opwerpen dat hun raadsman het

originele arrestatiebevel op 3 december 2012 naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft gestuurd.

Het enige middel is in de aangegeven mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

6.3. De verzoekers leiden ten onrechte uit het bestreden arrest af dat een kandidaat-vluchteling helemaal geen kans zou hebben om een negatieve beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te laten hervormen. Al zijn de verzoekers er niet in geslaagd om de vaststellingen van de commissaris-generaal te weerleggen, dit betekent niet dat zij daartoe niet de kans hebben gehad noch dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet al het relevante verweer heeft onderzocht.

Het recht op verdediging, waarvan het recht op tegenspraak deel uitmaakt, wordt in de versnelde procedure van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet gewaarborgd door de mogelijkheid voor de partijen om te vragen dat zij worden gehoord en om dan op de terechtzitting hun kritiek op de in de beschikking opgenomen grond mondeling uiteen te zetten. Zij kunnen desgevallend vragen dat hun opmerkingen en verklaringen in het proces-verbaal van de zitting worden geakteerd.

Te dezen blijkt nergens uit dat de verzoekers deze laatste mogelijkheid hebben benut. Zij staven hun algemene stelling niet als zou het niet mogelijk zijn ter terechtzitting lange toelichtingen te geven. Evenmin blijkt dat zij wat dat betreft ter terechtzitting enig voorbehoud hebben gemaakt.

De verzoekers tonen geen schending van het in artikel 13 van het EVRM vastgelegde recht op daadwerkelijke rechtshulp aan, in samenhang met het recht op verdediging. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Terecht stellen de verzoekers dat een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas niet betekent dat zij niet meer voor subsidiaire bescherming in aanmerking zouden komen. De subsidiaire beschermingsstatus kan immers op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet worden toegekend, ook indien geen geloof aan het asielrelaas kan worden gehecht.

De verzoekers hebben in het verzoekschrift tot beroep als reden voor hun vraag om subsidiaire bescherming echter enkel aangehaald dat “zij schrik (hebben) dat zij zullen gearresteerd worden door de politie of zullen gedood worden door de Limbuwan”. Het gaat dus om dezelfde redenen als deze waarom zij de erkenning als vluchteling vroegen en die ongeloofwaardig zijn bevonden. Zij hebben niet aangevoerd dat in hun land sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/2, § 2, c), van de Vreemdelingenwet noch dat zij daardoor een reëel risico op ernstige schade zouden lopen. Bij ontstentenis daarvan hoefde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niets over de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde omstandigheden op te nemen.

Het enige middel is in die mate ongegrond.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State verwierpt het beroep.**

**2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zevenentwintig december tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

|                   |                  |
|-------------------|------------------|
| André Beirlaen,   | kamervoorzitter, |
| Carlo Adams,      | staatsraad,      |
| Stephan De Taeye, | staatsraad,      |
| met bijstand van  |                  |
| Joris Casneuf,    | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Joris Casneuf**

**André Beirlaen**